

JANEZ PELKO

Janez Pelko, slovenski fotograf, elektrotehnik in gorski kolesar (*29. julij 1968) je najbolj znan po upodabljanju portretov in ženskih aktov, ustvarjanju infrardečih pokrajin, koncertnih reportaž in eksperimentalne fotografije.

Sodeloval je na mnogih skupinskih razstavah doma in po svetu ter priredil več kot 30 samostojnih. V devetdesetih letih prejšnjega stoletja je sodeloval z *Gorenjskim glasom* in občasno tudi z drugimi tiskanimi mediji. V zadnjem času se posveča predvsem avtorski fotografiji, sodeluje z glasbeniki in predava na fotografskih delavnicah. Je tudi član zasedbe Ensemble Ankaran.

Je samouk, ki uporablja različne pristope in tehnike ter ob uporabi digitalnih tehnologij ostaja zvest črno-belemu filmu različnih formatov. V zadnjem času je njegovo primarno orodje Camera obscura.

JANEZ PELKO
Zatemnjena razodetja

Galerija Ivana Groharja
30. 1.–10. 3. 2019
Kustos razstave: Boštjan Soklič

Loški muzej Škofja Loka
Grajska pot 13
4220 Škofja Loka
Slovenija
T: +386(0)4 517 04 00, E: info@loski-muzej.si, W: www.loski-muzej.si

Besedilo: Boštjan Soklič
Lektoriranje: Anja Strajnar
Grafično oblikovanje: Katarina Čirč
Fotografije: Janez Pelko
Tehnična podpora razstave: Boris Krajnc, Vida Grah
Tisk: Trajanus
Naklada: 400

Izdajatelj: Loški muzej Škofja Loka
Zanj: Aleksandra Saša Nabergoj

Razstavo sta podprla:
Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije
Občina Škofja Loka

JANEZ PELKO

Zatemnjena razodetja

Galerija Ivana Groharja

30. 1.–10. 3. 2019

ZATEMNJENA RAZODETJA

Fotograf Janez Pelko svoj raziskovalni proces tematike telo in prostor kontinuirano razvija in širi že vrsto let. Njegove podobe iz pričujočega cikla so odklon od običajnih skomercializiranih prikazov človeških teles; osvobodjene so vsakršne vulgarnosti, ohranjajo tradicionalne umetniške vrednote na originalen, kreativen način. V času vseprisotne internetne poplave digitalnih sličic ženskega ali moškega akta Pelko človeško figuro dviguje na piedestal, ki si ga kot taka v sodobnem svetu brez dvoma zasluži, to pa počne neposredno in iskreno. Na Slovenskem je veliko fotografov, ki se ukvarjajo z aktom, le malo pa je takih, ki bi jim iz modela uspelo izvabiti toliko spontanosti, pristnih čustev, položajev in efektnih interakcij z naravnim ali umetnim okvirom, kot to uspeva Janezu Pelku.

Fotograf instinktivno postavlja protagoniste svojih zgodb v divjo naravo, na pečine, ob slapišča, na gozdne jase, v grupe pod vršaci. Prepušča jih elementarnosti narave, ob tem pa poskuša do dopustnih meja, ki mu jih določa uporabljena fotografska tehnika, skrbeti za optimalnost kadra. Njegova »telesa« atmosfero krajine, v kateri so umeščena, nadgrajujejo in osmišljajo. Fotograf je sledilec (ali model), v končni fazi pa predvsem snemalec nešteti dogodkov – tako sproščeno igrivih kot resnih - na poti do katarze in končne osvoboditve, do katere pride v totalnem stiku z naravnim prapočelom. Janez Pelko nam dramatično, a ne pompozno, prikaže širok čustveni spekter s sliko in zgodbo skozi razumljive metafore. Nosilce svojih pripovedi umešča po prizoriščih in zdi se, kakor da bi jih premikal po šahovnici, ki je prispodoba za avtorjev notranji svet, izpolnjen s protislovji in estetiko.

Fotografije so izvedene v tehniki Camere obscure, najstarejše projekcijske tehnike za reproduciranje realnosti, ki zahteva posebno pozornost, potrpežljivost, predvsem pa drugačen tehnični pristop kot konvencionalna ali digitalna fotografija. Janez Pelko se dobro zaveda omejitev in prednosti izbrane tehnike, ki mu poleg širine posnetka in globinske ostrine omogoča mehko (tonsko) komponiranje vzdušja in telesnosti. V tem se pridružuje stremljenjem starih slikarskih mojstrov.

Boštjan Soklič

